

РЕШЕНИЕ

№ 11364

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **4080** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на М. Ф. А. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] в Е., чрез адв. И.М. И.-САК, срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 22.01.2025г., издаден на 24.03.2025г. издаден от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е..

В жалбата са наведени основания за незаконосъобразност и немотивираност на акта. Жалбоподателят навежда и твърдения за нарушение на негови основани права, като твърди, че с отказа са нарушени и правото му на свободно избиране на професия по чл. 4 от ЕКПЧ и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ и на равно третиране и недискриминация-чл.14 от конвенцията, тъй като от него е посочено като цел на пребиваването-работа и същия е одобрен да започне работа при български работодатели: „Алгафари Сървис“, ЕООД, и има трудов договор с „Алгафари Шаурма“ ЕООД. Иска се отмяна на формирания отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят М. Ф. А. А., редовно призован, не се явяват, не се представлява.

Ответникът, редовно призован, не се представлява от процесуален представител в проведеното съдебно заседание.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление за издаване на виза от 22.01.2025г. жалбоподателят М. Ф. А. А., гражданин на А.

Република Е., [дата на раждане] е подал в Посолството на България в К., Е., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "Д" с посочена причина за посещението – „работа“. Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: копие от паспорт; пътна здравна застраховка; копие от трудов договор и договор за наем на недвижим имот; копие на разрешително за работа и трудов договор.

На 24.03.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е.. Като правно основание е отбелязано чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и допълнителни бележки: „Целта и условията на престоя не са доказани. Анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения на пътуване, както и намеренията на лицето да напусне Република България в разрешения срок по определения ред. Налице са основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.“.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на М. Ф. А. А.. По делото е постъпило писмо от ДАНС, с което се уведомява, че съгласивателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от СДМ-ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Даденото становище е отрицателно с оглед наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, с оглед направените от лицето изявления с индиции за незаконна миграция.

От ответника е представена Заповед № 8/16.01.2025г., издадена от посланика на България в К., Е., с която на К. С. Я.-трети секретар, завеждащ „Консулска служба“, са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Представена е и Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

По делото са представени доказателства, че на чужденеца е предоставен достъп до пазара на труда по чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта.

С преписката е представено копие от проведено интервю, подписано от ответника, на датата на подаване на заявление, с № СА125000114V от 22.01.2025г., в което апликантът обяснил, че с българската фирма се е свързал чрез местен египетски посредник, който му е оформил документите. Не познава никого в България, не може да назове къде ще бъде настанен, нито кой ще заплати за нощувките му. Безработен е, не може да обясни какъв професионален опит има. Твърди, че причините да напусне Е. са икономически и социални и не може да обясни защо е избрал България, понеже не знае нищо за страната.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-завеждащ Консулската служба в Посолството на България в К., Е.. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 8/16.01.2025г., издадена от посланика на България в К., Е., на К. С. Я. – трети секретар, завеждащ „Консулска служба“, са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Той е и издател на административни акт.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 И Т. 24 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата

обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а съгласно т. 24- са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

В съотв. с чл. 21, ал. 7 (Изм. - ДВ, бр. 4 от 2025г., в сила от 14.01.2025г.) компетентното лице е провело интервю с апликанта с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. В

интервюто са обективирани факти под формата на собствени на апликанта твърдения за неправомерна цел на искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Обективираното в протокол интервю, като част от процедурата по издаване на административния акт, и издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му, съставлява официален документ по см. на чл. 179, ал. 1 от ГПК и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила.

От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, както и, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, той попада в сочените хипотези, тъй като са констатирани различия между твърденията на лицето при интервюто и приложените доказателства, въз основа на което са възникнали съмнения за миграционен риск.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл.10а ал. 4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Мотивите и представените от

ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ, че жалбоподателят не е установил целта и условията на заявеното пребиваване и, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ф. А. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] в Е., срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 22.01.2025г., издаден на 24.03.2025г. издаден от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е.. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: